

Nem minden, aki ezt mondja nékem:

Úram, Úram!

megyen be a mennyek országába.

Kiadó: Diriczi Tibor
Nagyér Damjanich u. 49
berea14@freemail.hu
ISBN 978-615-80095-7-7

A Biblia nyilván mondja, hogy az utolsó napon, amikor Jézus visszajön, hogy elvigye gyülekezetét, sok csalódott keresztyén lesz, aki valóban azt gondolta, hogy bejut a Mennyországba, de ott kell szembesülnie azzal, hogy mégse.

Jézus Krisztus nem hagyott minket bizonytalanságban a felől, hogy kik lesznek azok.

Ha ilyen világosan értelmünkre adja, miért lesznek mégis olyanok, akik ott fognak megdöbbsenni? Valóban minden jó szándék megvolt bennük a tekintetben, hogy célba érjenek?

Ha valaki el akar jutni egy városból a másikba, útjelző táblák segítik a tájékozódásban. Útközben is többször van lehetősége arra, hogy ellenőrizze, vajon jó irányba halad-e. Ha látja ugyan, hogy melyik úton kellene haladnia, de talál számára könnyebbet, szimpatikusabbat, és inkább azon halad, akkor nem kell csodálkoznia azon, ha nem ér célba.

A mai keresztyénség nagy része olyan úton halad, amelyik nem visz célba. „Jézus az út” – vallja mindenki, de úgy tűnik, hogy közülük sok mégis másik úton halad, melyet ő maga szintén Jézusnak nevez, de a Biblia nem. „Jézus az Úr” – mondják a keresztyének, mégis sokan közülük másik úrnak szolgálnak.

„Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek a miket mondok?” (Lukács 6:46)

Jézus Krisztus azt is mondta: „Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:33)

Az ilyen könnyen érthető, de nehezen elfogadható igeverseket szeretjük figyelmen kívül hagyni. Pedig erre az Igére is ugyanaz vonatkozik, mint a többire, melyekről azt mondja: Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogy nem a törvényből egy pontocskának elesni. (Lukács 16:17)

Jézust csak osztatlan szívvel lehet követni. Ha valaki fel nem számolja régi életét teljesen, ha meg nem tagadja minden kívánságát, mely az evilági élet felé irányul, ha teljesen meg nem tagadja saját akaratát, nem követheti Krisztust.

Krisztus az út, mely az Atyához vezet. Az Ő követése pedig nem csak szájvallomás, hanem csak akkor jutunk oda, ahova jut, akit követünk, ha mi is valóban végigjárjuk azt az utat, amit Ő.

Ő világosan megmondta: „Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, a mellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek.” Ezt az apostolok, miután mindent elhagyva követték az Urat, megtapasztalták. Azért írja Pál apostol: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő **feltámadásának erejét, és az Ő**

szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Filippi 3:10-12) De ahhoz, hogy ezt elérje, néhány verssel korábban azt írja: „De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért **mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.** (Filippi 3:7-8)

Nézzük meg, hogy részesülünk az Ő szenvedésében, hogy leszünk hasonlóvá az Ő halálához, és hogy ismerjük meg az Ő feltámadásának erejét.

Gecsemáné

A Gecsemáné küzdelme a saját akarat megtöréséről szól. Jézus, mikor még a Mennyben volt, így jelentkezett az Atyánál: „Ímhol vagyok Atyám, hogy cselekedjem a Te akaratodat.” Az Atyának pedig az volt az akarata, hogy a bűnös ember ne vesszen el, hanem örök élete lehessen.

Jézus a Gecsemáné kertjében szembenézett a rá következő szenvedésekkel és a halállal. Léven ugyanebben a gyarló testben, mint ami-
ben mi vagyunk, rendelkezett a test szabad akaratával, mint amivel mi rendelkezünk. Ez a nagy dolog az Ő földi életében, hogy isteni erejét teljesen letette, és hozzánk hasonlóvá lett, csak így tudott nekünk példaképpé válni. Pontosan ugyanilyen gyarló testben volt a kertben is, mely test nem akarta a szenvedést. Az ő akarata nem egyezett az Atyáéval. Ha egyezett volna az emberi testben lévő akarat vele, akkor nem kellett volna azt mondania, hogy: „ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen meg.”

Ha mi nem megyünk végig a Gecsemáné küzdelmén, ahol a mi akaratunkat teljesen az Atya akarata alá helyezzük, nem vagyunk Jézus valóságos követői, csak szájjal vallói: Uram, Uram!

Amíg nem törik meg a mi akaratunk, addig nem az Ő útján járunk, hanem a ma-

gunkén. Addig nem Ő a mi Urunk, hanem mi vagyunk a saját magunk ura.

Amíg valaki nem adta át az Úrnak teljesen a saját életét, mely az akarat megtörését jelenti, addig képtelen lesz az Urat követni. Az akarat megtörésével együtt adja át mindenét, hiszen így többé már nem Ő rendelkezik felette. Semmije nem marad, amit saját birtokában tart. Nem rendelkezik többé saját idejével, pénzével vagy erejével.

Ez a döntés egy életre szóló döntés. Ebben a döntésben az ember egyszer és mindenkorra átadja Istennek a vezetést saját életére vonatkozólag, mely célba jutásának egyedüli biztosítéka.

Az embernek egyetlen dolog felett van életében teljes hatalma: a saját akarata felett. Ez a szabad akarat a titka annak, hogy ki választja az Urat a szenvedésekkel együtt, és ki választja inkább a világot, a könnyelmű életet. Ez az akarat teljesen az ember keze közt van. Saját maga dönt felőle, hogy elengedi, veszni hagyja, vagy a szerint folytatja életét. De ettől a döntéstől függ egész jövője, örök sorsa.

Az elmúlt századok mérhetetlen szenvedéseiből győztesen kikerült mártírok emléke egyre inkább elhalványul a mai szellemi sötétségben, mely nem csak a világra, hanem a kereszténységre is jellemző. Ma, amit felvilágosodott kornak nevezünk, sokkal távolabb áll a ke-

resztyénektől az Isten akaratának megértése, mint az elmúlt időkben. A világ olyan mértékben kínálja magát, és ezzel együtt tartja fogva a keresztyéneket, hogy értelmüket teljesen megkötözi. A mai világ éppen az önmegtagadás ellentétéről, az önmegvalósításról szól, melynek központjában az ember és az emberi akarat áll, és ez erősen rányomja bélyegét a keresztyénségre.

Arról, hogy az embernek meg kell tagadnia magát, azaz a saját akaratát, már alig lehet hallani. Pedig a saját akaratunk megtagadása nélkül lehetetlen Krisztust követni, Aki éppen ezt tette a Gecse-mánében.

A saját akarat megtagadása az isteni akarat tökéletességének elismerését jelenti. Ez az ember alázata a mindenható Isten előtt. Csak akkor jöhet létre, ha az ember hiszi azt, hogy Isten útjai messze sokkal jobbak a saját útjainál, és az Ő tervei sokkal felülmúlják az embernek saját életéről alkotott elgondolását. De ez a hit nem holt hit, hanem élő, azaz valóban és szívből ki tudja mondani, hogy legyen meg az Isten akarata, és ne a sajátja.

Abban az időben, amikor Krisztus követése általános üldözéssel járt együtt, ennek a saját akaratnak megtagadása nagy súllyal bírt, és nem csupán egy üres, megfontolatlan szóbeszéd volt. Most is, ha az ember megérti a kereszt jelentőségét és kikerülhetetlenségét, ez a

kijelentés nagy súllyal bír. Azzal, hogy a hívő ember vállalja azt, hogy ne a saját akarata legyen meg, hanem az Atyáé, vállalja a szenvedést is. Hiszen az embernek az önmagától való megszabadulás, az énjének halála csak a kereszten, a szenvedések közt valósulhat meg.

Nagyon sok ember azért nem tud tovább lépni, mert nem meri kimondani, sőt kérni, hogy legyen meg az Isten akarata. Mert tudja, hogy ez szenvedéssel fog járni, és ettől fél az ember. Ez kishitűség, mely nem számol azzal, hogy az Atya nagyon jól ismeri az ő gyermekeinek teherbíró képességét, és soha senkit nem fog megterhelni elviselhetetlen szenvedésekkel. Nagyon sok példa áll előttünk az elmúlt századok bizonyosságaiból, amikor az Úrért szenvedő hívek nem csak hogy kibírták a szenvedéseket, melyektől ők is korábban féltek, hanem minél többet szenvedtek, annál inkább kiábrázolódtott bennük a Krisztus, annál teljesebb és tökéletesebb volt az örömük. Ez kell, hogy bátorságot adjon nekünk is, hogy az Úr soha nem enged ránk több szenvedést, mint amit elviselhetnénk, sőt minden elkövetkező szenvedésünkkel egyre többet láthatunk meg saját életünkben abból a dicsőségből, melyet Ő készít számunkra.

Sok hívő ember azért nem jut el a Gecsemánéba, mert számára sokkal fontosabb a földi élet kínálata, lehetősége. Ezek az embe-

rek megelégszenek azzal, hogy eljárnak a gyülekezetbe, részt vesznek a dicséreteken, betartják a gyülekezet hagyományait és szokásait tiszteletben tartják. Nekik még tudatukig se jut el az, hogy egyáltalán meg kellene tagadni akarataikat, saját elképzeléseiket, hiszen a keresztségben újjászületett hívőknek vélik magukat. Az a tény, hogy közben tele vannak a jövőről alkotott elképzeléseikkel és különböző tervekkel, a legkevésbé se zavarja őket, hiszen számukra természetes az, hogy terveznek, álmokat szőnek az életről. Hogy ez éppen kereszteli-e Istennek akaratait az életükre vonatkozólag, az fel se merül bennük. Az, hogy számtalan mindennapos tevékenységeik vagy programjaik mennyire keresztülhúzzák az Úrnak az ő életükre vonatkozó akaratait, nem is kérdés számukra.

Az isteni vezetés teljességgel elképzelhetetlen anélkül, hogy valaki megtagadja akaratait, megtagadja saját magát. Isten nem tudja átvenni – és nem is akarja – életünk irányítását, ha közben még saját akarataink van, és mi akarjuk kedvünk szerint alakítani az éltünket. Ha mi akarunk magunknak munkahelyet választani a számunkra legszimpatikusabb feltételek szerint, ha mi akarjuk eldönteni, hol éljünk, ha a számunkra legmegfelelőbbnek tűnő elfoglaltságokkal töltjük napjainkat, szórakozunk és élvezzük az életet. És mindemellett

teljesen elfelejtjük megkérdezni Öt, hogy mi az Ő akarata.

A Gecsemánéhoz sok kudarccal teljes út vezet el a keresztyén embert. Saját akarata szerint járva egyre több kudarc éri, és a világi élet után való rohanás nem elégíti ki a szív boldogság utáni vágyát. Ekkor az ember egyre inkább belefárad abba, hogy kudarc kudarcot ér életében. Emellett egyre inkább felismeri azt, hogy eddig a saját útján járva megpróbált mindent megtenni egy erkölcsösebb élet eléréséért, igyekezett a törvény megtartására, a közösség elvárásainak megfelelni. Ez a felismerés térdre kényszeríti az embert, és egyre inkább beismeri, hogy az ettől való szabadulás nem áll módjában. Amíg az ember saját maga képes elérni valamit, általában nem kér segítséget. A vallásos, erkölcsös élethez sok erőlködéssel, önfegyelemmel is eljuthat. De az énjétől való szabaduláshoz soha. Ekkor törik össze az ember, és alázza meg magát tehetetlenségében Isten előtt. Ekkor ismeri fel, hogy csak saját akaratának megtagadása által, az isteni vezetés elfogadásával érheti el célját. Az énje pedig nem semmisülhet meg másképp, csak a kereszt és a szenvedés által.

Sajnos, nagyon sok keresztyén embert nem zavarja igazán, hogy él az énje, mert úgy gondolja, hogy hát ezek csak gyengeségek, és ezzel együtt kell leélni az életet. Nem a régi, bűnös

ember életjelének véli azt, hogy aggódó típus, hogy hiú, hogy szereti az elismerést, hogy szereti a pénzt.

Aki viszont őszintén keres, mert állandóan szembetalálkozik gyűlölt énjével, a régi természettel, az nem nyugszik meg egy ilyen tévtanításon, hanem keres és tusakodik és könyörög, és ebben az állapotban eljut élete Gecsemáné kertjébe, anélkül, hogy ezt magának így meg tudná fogalmazni.

Saját akaratunk megtörése a biztosítéka annak, hogy nem fogunk tévelyegni. Ha megtagadtuk így magunkat, akkor az Úr minket olyan úton vezet, amelyiken megtanuljuk az Ő akaratát, egyre inkább megismerjük Őt. Az örök élet pedig abban van, hogy egyedül Őt ismerjük igaz Istennek lenni (János 17: 3, 1. János 5: 20). Ha a saját magunk akaratának megtagadása nem volna biztosítéka az isteni vezetésnek, akkor bizonytalanra futhatnánk az örök életünket illetőleg. Ha viszont letettük akaratunkat Isten akarata előtt, akkor hitbizonyossággal futhatjuk életünket, és kétségünk nem lehet üdvösségünkben. Ha ez nem így lenne, akkor teljes hitünk hiábavalóság lenne, és a magunk választotta életúton juthatnánk el a Mennybe, ha sikerül; ha rosszul választottunk magunknak életutat, akkor nem sikerül.

Így hát **aki biztosra akar futni, annak le kell tennie a saját akaratát, terveit és minden elképzelését.**

Ha nem mondunk le saját akaratunkról, hanem úgy élünk és úgy cselekszünk, ahogy nekünk tetszik, akkor biztosak lehetünk benne már most, hogy tévelyegni fogunk. Sok teológus, aki a Bibliát kiválóan ismeri, és sok igazságot tud, mégse ismeri Istent, mert a saját akaratát nem helyezi az Ővé alá. Ugyanakkor sok képzetlen ember, sokan, akik még írni-olvasni se tudtak, ismerték az Istent és tudták az Ő akaratát, és cselekedték is azt, mivel osztatlan szívük volt, és szerették Őt. Azt mondja az Úr Jézus: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?” (János 7:17)

A világ és az Úr közt megosztott szív az oka a keresztyénség hanyatlásának. Ez pedig az erős emberi akaratból adódik. Ha valaki akarja az Urat teljes szívből követni, és kéri, hogy ne a saját maga, hanem az Ő akarata legyen meg, az megszabadul a világ szeretésétől, és nem fogja kedvelni mindazt, amit a világ nyújt. Az isteni vezetés átformálja szívét, ha akarja elfogadni a keresztet. Erről ír Pál apostol: „A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indultalaival és kívánságaival együtt.” (Galata 5:24)

Ott, ahol nincs meg a kívánság, nincs hatással se a világ.

Ha megszokjuk azt, hogy ez a normális keresztyéni élet, amit mi élünk, akkor nem is gondolkozunk el rajta, hogy miért olyan gyümölcstelen az életünk. A vallás azt tanítja, hogy legyél jó hívő, aki rendszeresen eljár a gyülekezetbe, aki adakozik, még beteget is látogat, betartja a gyülekezeti szabályokat és a szokások szerint él. Mindenben engedelmeskedik előljáróinak és soha nem kérdőjelezi meg, soha nem veti egybe a Bibliával azt, amit mondanak.

De ez még messze nem hit általi élet, hiszen egy ilyen fajta vallásos élethez nem kell kérdészködni az Atya akarata felől, és a néhány bevált gyakorlat kivételével egész nyugodtan élhet az ember a saját akarata szerint. Berendezheti életét úgy, ahogy ő azt a legjobbnak találja.

Jézus Krisztus egész életét az Atya akarata szerint élte. Azt mondta: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert **nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.**” (János 5:30) Ezért került összetűzésbe a vallási vezetőkkel, mert nem az ő akaratukat cselekedte, hanem az Atyáét. Számára egyáltalán nem az volt fontos, hogy megfeleljen nekik,

vagy hogy az emberek elismerjék Őt. Számára az Atya akaratának cselekedete élet kérdése volt, fontosabb, mint a testi eledel. „Ő pedig monda nékik: ...Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4:32-34)

Csak akkor lesz élet bennünk is, ha mi is teljes szívből cselekedni akarjuk az Atyának akaratát. Ez nálunk is azt fogja eredményezni, hogy bizonyos emberekkel nézeteltérésbe keveredünk, akik azt akarják, hogy az ő elképzelésük szerint éljünk. Ilyenkor döntés elé kerülünk, hogy továbbra is az Atya akaratát cselekedjünk, vagy az emberek akaratának meghajolunk. Vagy vállaljuk az Atya akaratának tevését és a vele járó háborúságot, vagy nyugalomra vágyunk, és inkább azt tesszük, amit bizonyos emberek várnak el tőlünk.

Ez azért lehet nagyon nehéz kérdés, mert ők is lehetnek vallásos emberek, ők is jót mondanak. Ha nem raktuk le mindenben a saját akaratunkat az Isten előtt, akkor nem is fogjuk felismerni mindenben az Ő akaratát, és az emberi akarat és az isteni akarat között hányattatunk, mint az őszi falevél a szélben.

Csak akkor fogjuk tisztán látni, hogy mi az Atya akarata, ha a sajátunkét megtörtük.

Ebben a helyzetben ez lesz fontos a számunk-

ra, és nem az, hogy mit akarnak, mit várnak el tőlünk az emberek.

Jézus tudta azt, hogy ha az Atya akaratát fogja tovább is cselekedni, akkor üldözni fogják Őt a vallási vezetők, egészen addig, hogy a kereszthalálra adják. De számára az Atya akaratata – hogy az Evangéliumot hirdesse - sokkal fontosabb volt, mint a saját testi biztonsága, és tudatában volt annak, hogy mit vállal.

Ha mi számunkra fontosabb az, hogy mi biztonságban érezzük magunkat az emberek keze alatt, mint hogy az Atya akaratát cselekedjük, akkor az annak a jele, hogy a saját akaratunkat nem törtük meg. Azért van olyan sok gyáva keresztyén, aki a vallási vezetőktől való félelme miatt inkább nem cselekszi az Atya akaratát. Ugyanez volt Jézus idejében is: „Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét”. (János 12:42-43) **Ha valaki megtöri és halálba adja a saját akaratát, az nem fogja függővé tenni életét emberek akaratától,** és nem fog azért meghátrálni, mert az emberektől fenyegetve érzi magát. Aki az emberektől való félelem miatt feladja meggyőződését, annak nincs kapcsolata az Atyával, mert az Ige azt mondja:

„Nem a félelemnek lelkét vettük, hanem a fiúságnak Lelkét.”

Akkor kerülünk nagy próbába akaratumk megtagadásában, ha egy hosszú utat már megtettünk saját gondolataink szerint, de azután felismerjük, hogy nem az Úr akarata szerint tettük azt. Lehet, hogy sok tanulás árán elvégeztünk egy iskolát, és találtunk is egy nagyon jó állást, de azt nem akarjuk otthagyni még akkor se, ha felismertük azt, hogy lelki kárunk származik belőle. Amikor a veszteségeket nézzük egy ilyenfajta visszafordulás esetén, akkor még nem az Úr akarata az első az életünkben. Ha az lesz az első és egyetlen feltétel, hogy mit akar Ő, akkor nem veszteségeként éljük meg azt, hogy feleslegesen tettünk meg egy hosszú utat. Sok példát lehetne még felhozni az életből. Hasonló lehet egy vállalkozás, melyet sok-sok munkával kiépítünk, és amikor észrevesszük, hogy mennyire leterhel miket, mennyire akadálya annak, hogy teljes szívből az Urat szolgáljuk, akkor nem akarjuk, hogy eddigi munkánk „kárba vesszen”.

Ezek nagyon kemény hitharcok lehetnek életünkben, amikor arról van szó, hogy el kell engednünk azokat a támaszokat, amiket felépítettünk magunknak, amelyek biztonságérzetet nyújtanak számunkra. A mérleg nyelvének elmozdulását a hit erőssége vagy gyengesége határozza meg. A szerint döntünk, hogy

továbbra is magunk akarunk gondoskodni életünkéről, vagy átadjuk ezt teljesen Istennek.

Jézus Krisztus ugyanilyen, emberi akarattal bíró testben élt a földön, mint mi. Ez a test mindig a számára könnyebb utat választaná, mert akarata a kényelem, a jólét, a karrier, az elismerés. A Sátán jól tudta ezt, és ezért is kísértette meg Őt a pusztában a test természetes vágyával, az önbizalommal és a világgal. Ha nem lett volna ugyanebben a gyarló testben, és nem lett volna annak akarata, akkor a Sátán nem is kísértette volna meg. Ha nem ugyanilyen emberi akarattal teljes testben jött volna el, akkor az ember méltán mondhatná, hogy mimódon kövesse Őt, aki azért volt bűntelen, mert nem ilyen gyarló emberi testben volt jelen a világon. „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem”. (János 6:38) Ebből a kijelentéséből nyilvánvaló, hogy a saját akarattal rendelkező testben volt Ő is, mint mi.

Az Ő győzelmének titka abban volt, hogy egész életében ki tudta mondani és meg tudta élni, hogy legyen meg az Atya akarat. A mi kudarcunk, vereségünk titka pedig pont abban van, hogy a saját akaratunkat keressük. Mi nem azért bukunk, mert gyarló testben vagyunk, hiszen Krisztus is ugyan-

ilyen testben volt. A mi kudarcunk azért van, mert a saját akaratunkat keressük, és azt tesszük, ami nekünk tetszik. Tele vagyunk tervekkel és elképzelésekkel életünkben, hogy tehetnénk kényelmesebbé életünket, hogy kedvezhetnénk jobban a saját testünknek, miképpen lehetnénk sikeresebbek ebben az életben. Ezért lehetetlen számunkra az Atya akaratát megérteni, ezért vagyunk telve kudarc-
cal.

Ha valóban azt szeretnénk tenni, amit az Atya akar, akkor teljesen átrendeződnének életünkben az értékek. Akkor Őt engednénk, hogy alakítsa életünket, és ez első helyre tenné bennünk Isten országának keresését. Így a többi dolgok, a hétköznapi kérdések nem második helyre kerülnének életünkben, hanem úgy oldódnának meg, hogy magunk is csodálkoznánk azon.

Az, hogy a mai keresztyénség miért nem tud hatásos evangélizációt tartani, nem azért van, mert az emberek nem fogékonyak a hitre, vagy mert a keresztyének nem rendelkeznek elég teológiai ismerettel. A hiba sokkal inkább a keresztyének életében van, akik a saját akaratukat teszik. **Mert ha a keresztyének akaratukat le tudnák tenni és az Atya akaratát érvényesülni hagyni, akkor olyan élet áradhatna ki belőlük, amely szintén életet eredményezne a halott szívekben.**

Ha hagynánk az Atya akaratát beteljesedni életünkben, akkor rajtunk keresztül kiáradva beteljesedhetne más ember életében is. „Az pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam az utolsó napon.” (János 6:39-40) Ha bennünk az emberek látnák Jézus Krisztust, az Isten Fiát, akkor örök életük lehetne. De ha mi a saját akaratunkat cselekedjük, akkor ezzel elvágjuk ezt a lehetőséget.

Bármilyen jól szervezett és hangzatos prédikációt tarthat is valaki, ha nem az Atya akarata szerint rendezi be az életét, a Fiú soha nem lesz látható benne, ezért nem támaszt életet.

A Gecsemáné gondolata egész életünkre rávetül. Minden nap a halálba kell adnunk magunkat, a mi akaratunkat, hogy az isteni akaratot cselekedhessük.

De sokszor felmerül az a kérdés, hogy honnan tudjuk meg, mi az Atya akarata a mi életünkben. A kérdést közelítsük meg onnan, hogy miért nem tudjuk, hogy egy-egy adott válaszut előtt mi az Úr akarata.

A legkézenfekvőbb ok az, hogy amiben jól tudjuk, hogy mi az Ő akarata, és mégse tesz-

szük, miképpen tudhatnánk egyéni helyzetünkben hogy mi az Ő akarata. Ha szórakozol, ha földi céljaid után hajtasz, ha karriert építesz, akkor tedd fel magadnak a kérdést, hogy vajon valóban az Isten akarata szerint teszed-e. Számtalan példát sorolhatnánk az életből, de mindenki saját maga életét megvizsgálva választ adhat arra, hogy vajon cselekeszi-e az Isten akaratát abban, amit felismert.

Ahhoz, hogy az Atya akaratát a saját életünkre vonatkozóan megérthessük és felismerhessük, csendre van szükségünk. Ebből pedig nagyon kevés van életünkben. Ha az életünk tele van zajjal és rohanással és hiányzik belőle az Atyával csendben eltöltött idő, akkor soha nem fogjuk felismerni az Ő hangját. Akkor állandóan össze fogjuk keverni azt érzelmeinkkel, és előbb fogjuk valami romantikus, valami pozitív érzelemben felismerni vélni az Ő akaratát. Ha Jézusnak szüksége volt a csendre, az Atyával való bensőséges kapcsolatra, akkor nekünk is legalább annyira szükségünk van rá.

A vallásos élet csak arra jó, hogy megnyugtasson minket abban, hogy az Atya akaratát tesszük. Ha az imaéletünk a szokásos „Jöjj el, Jézus, légy vendégünk” begyakorolt imára korlátozódik, akkor nem kell csodálkoznunk azon, hogy nem ismerjük fel az Ő akaratát.

Ha állandóan keressük az Atyával való kapcsolatunkat, akkor nem lesz kérdés számunkra, hogy egy útelágazódásnál merre kell mennünk. Annyira leegyszerűsödik életünk, hogy nem kell választanunk: maga az Atya vezet minket azon az úton, amelyiken járnunk kell. „Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetek oly úton, a melyen járnod kell.” (Ézsaiás 48:17)

Ha valóban megtagadjuk akaratunkat, akkor nem fáj az, ha nem elképzeléseink szerint történnek a dolgok életünkben. Csak addig fáj nekünk az, hogy nem sikerül elérni elképzelésünket, amíg még él a mi akaratunk és érvényre akarjuk juttatni. Ez a titka annak, hogy sokan, akik Krisztusért szenvedtek, a börtönben, családjuktól elszakítva is boldogok maradtak.

Ha elérjük azt, hogy mindig az Atya akarata érvényesüljön, valóban olyanok leszünk, mint a kis gyermekek, akik teljesen aggódás nélkül élnek, mert az Ő vezetése és gondoskodása alatt élünk. Ez megtanítja velünk nem csak mondani, hanem meg is élni, hogy: elég minden napnak a maga gondja.

Számunkra Gecsemáné egy nagyon fontos életszakasz. Ott döntünk arról, hogy ne a mi akaratunk legyen meg, hanem az Atyáé, és ezzel együtt ott döntünk arról, hogy felvesszük

minden napon a keresztünket. Ez a döntés befolyásolja egész további életünket.

Sokan vagy kevesen?

Az Úr nem ad tájékoztatást arról, hogy sokan vagy kevesen üdvözülnek. Amikor hozzáment egy ember és megkérdezte Tőle, hogy vajon kevesen vannak-e akik üdvözülnek, ezt válaszolta: „Igyekezzetek bemenni a szoros kapun, mert sokan, mondom nektek, igyekeznek és nem mehetnek.”

Nem adja meg annak lehetőségét, hogy az ember számolgasson, hogy ha sokan lesznek, vajon ő belefér-e a sokak közé. Igyekezzetek! Most. Mert sokan fognak igyekezni, mikor felkel a gazda, és bezárja az ajtót, és kívül állva zörgetnek: Uram, Uram, nyisd meg nekünk!

De azt mondja, hogy úgy lesz az Ő eljövetelekor is, mint ahogy volt a Nőé idejében, vagy Sodomában is. Mindkét esetben nagyon kevés ember volt, aki megmenekült.

„Emlékezzetek Lót feleségére! Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt.” (Lukács 17:32-33)

Kinek az akarata?

Soha nem látott jólétben élünk, még akkor is, ha sokan panaszkodnak, mert nem tudják elérni a kínálatok által gerjesztett vágyaikat. Ez az életstílus átformálja gondolatunkat és értékítéletünket, és úgy gondoljuk, hogy teljesen természetes az, hogy amilyen körülményben élünk, az olyan terhelést jelent számunkra, amely lelkünk rovására megy. Úgy gondoljuk, hogy nem tudunk kilépni ebből, és nem vesszük figyelembe, hogy ez csak azért van, mert nem adtuk át életünket az Úrnak, nem törtük meg saját akaratainkat. Ezért a test, a régi ember kívánsága hajt minket, hogy az általunk felállított életszínvonalat fenntartsuk.

A test akarata az, hogy kényelmesen éljen, legyen lehetősége kielégíteni a kívánságokat. Kényelmes lakások, jó autó, nyaralás és ártalmatlan szórakozások. Komfortos imaház, kellemes környezet.

Az Atya akarata pedig az, hogy az emberekhez eljusson az Evangélium.

A te életedben, a te gyülekezedet életében melyik akarat érvényesül?

Ha az első, akkor teljesen mindegy, hogy milyen hitvallásod van, mennyire maradtál meg a „régien”, mennyit adakozol vagy evangélizálsz, vagy hányszor dicséred az Istent, akinek akaratát egyébként nem teljesí-

ted; feléd is az fog hangozni, hogy: „Soha nem ismertelek titeket; Távozzatok tőlem, ti gonosz-tevők.”

mert:

**Nem minden, a ki ezt mondja nékem:
Uram! Uram! megyen be a mennyek országába;
hanem a ki cselekszi az én mennyei
Atyám akaratát.**